

لیڑہ نامہ 8 مارس 2012 - ایسٹنڈ 1390

بوجود نیاورده است. اگر رهائی اجتماعی تنها با رهائی سیاسی میسر بود، رهائی زن تنها با رهائی انسان و در بیان اقتصادی آن با رهائی کار از سرمایه میسر است... اگر همین امروز تمام قوانین موجود نیز تغییر کرده و زنان نیز همان حقوقی را که مردان دارا هستند، بیابند، باز این به معنای رهائی از استثمار اقتصادی

گرامی باد هشت مارس روز جهانی زن!

طبقات حاکم در بیش از صد سال سعی در تخطیه این روز و یا تقلیل مطالبات آن در چهارچوب چانه زنی های درون طبقه حاکمه داشته اند. از اینروستکه مروری بر تاریخچه پیدایش این روز در هر گرامیداشت و برای نیروهای جوانتر جنبش رهائی زن مفید میباشد.

در هشت مارس سال 1875 زنان کارگر در کارخانجات نساجی نیویورک دست به اعتراض زدند. و با اینکه راهپیمایی آنان صرفاً اعتراض به شرایط غیرانسانی کار و پائین بودن دستمزدها بود، پلیس به آنان حمله و متفرقشان کرد. در دومین سالگرد آنروز تاریخی همین زنان مبارز اولین اتحادیه خود را برای دفاع از منافعشان و مبارزه برای بهبود محیط کار تشکیل دادند. در هشت مارس 1908 در شهر نیویورک پانزده هزار زن دست به راهپیمایی زده و خواستار کاهش ساعات کار روزانه، دستمزد بهتر، حق رای و ممنوعیت کار کودکان شدند. این زنان شعارشان "نان و رز" بود، نان سمبلی برای تامین اقتصادی و گل رز برای بهبود کیفیت زندگی تعیین شده بود. در ماه مه همانسال حزب سوسیالیست آمریکا آخرین یکشنبه فوریه هر سال را بعنوان روز ملی زنان تعیین نمود. و تا سال 1913 این روز در آمریکا جشن گرفته میشد.

در سال 1910 در نشست سازمانهای سوسیالیستی از سراسر جهان در کپنهاگ دانمارک با پیشنهاد کلارا زتکین سوسیالیست آلمانی و با اتفاق

جهانی زن تعیین کردند. این روز را به بزرگداشت حقوق زنان از جمله برخورداری از حق رای اختصاص دادند. و از آنزمان روز جهانی زن در اکثر کشورها گرامی داشته میشود.

نقل قولی از کلارا زتکین میتواند تفاوت‌های جنبش ما را با فمنیسم بورژوائی عصر ما یادآور شود:

زنان و پایان یافتن برگی نیست." کلارا رتکین عمرش کفاف نداد تا پژواک قوانین فرون وسطائی را در اربده کشیهای ارتجاع اسلامی حاکم بر ایران امروز مشاهده کند و همراه ما بگوید: "لغو قوانین زن ستیز، اولین گام رهایی زن است!"

زنده باد هشت مارس روز جهانی زن سازمان رهائی زن

"ما میدانیم که رهایی کامل زنان، نه صرفا با به دست آوردن حق اشتغال میسر است و نه با داشتن حق تحصیل، اگر چه این ها نیز حقوق طبیعی و مسلم ما و حتی مقدم بر حقوق سیاسی ما هستند. گواه ما، تجربه کشورهایی است که در آنان زنان حق شرکت در انتخابات باصطلاح همگانی، آزاد و مستقیم را دارند. در این کشورها، حق رای بیدون داشتن استقلال اقتصادی زنان،

Long Live March 8 International Women's Day!

During a century, ruling classes have tried to distort the essence of March 8 or reduce its demand to a bargaining leverage within the upper class power struggles.

Thus, it is a necessity to review the origin of March 8 each year that we celebrate, so the younger generation of Emancipation of Women activist become well informed about it.

On 8 March 1857 women working in clothing and textile factories (called 'garment workers') in New York City, in the United States, staged a protest. They were fighting against inhumane working conditions and low wages. The police attacked the protestors and dispersed them. Two years later, again in March, these women formed their first labour union to try and protect themselves and gain some basic rights in the workplace.

On 8 March 1908, 15,000 women marched through New York City demanding shorter work hours, better pay, voting rights and an end to child labour. They adopted the slogan "Bread and Roses", with bread symbolizing economic security and roses a better quality of life. In May, the Socialist Party of America designated the last Sunday in February for the observance of National Women's Day.

Following the declaration of the Socialist Party of America, the first ever National Woman's Day was celebrated in the United States on 28 February 1909. Women continued to celebrate it on the last Sunday of that month

through 1913.

An international conference, held by socialist organizations from around the world, met in Copenhagen, Denmark, in 1910. The conference of the Socialist International proposed a Women's Day which was designed to be international in character. The proposal initially came from Clara Zetkin, a German socialist, who suggested an International Day to mark the strike of garment workers in the United States. The proposal was greeted with unanimous approval by the conference of over 100 women from 17 countries, including the first three women elected to the parliament of Finland. The Day was established to honour the movement for women's rights, including the right to vote (known as suffrage).

It is appropriate to conclude this historical review with a quotation from Clara Zetkin:

"We know that full emancipation of women; will not be possible only by obtaining the right to work, or having the right to education, although these are also the natural and inalienable rights, and even ahead of our political rights. Our evidence is the experience of countries that women have the so-called right to participate in public, free and direct elections. In these countries, voting rights, without economic independence of women, does not make any real difference in their situation. . If the social liberation was possible

only with political emancipation, the social problems of women in these countries should have been resolved by gaining the right to vote. We believe that only the women's liberation and human emancipation is possible in its economic expression, emancipation of labour from capital ... If today all the existing rules change and women obtain all the rights that men have. yet it does not mean freedom from economic exploitation of women nor the slavery has ended."

Nothing less than Freedom and Equality is accepted!

Long Live March 8 International Women's Day!

The Organization for Emancipation of Women (Rahai Zan)

تلوزیون رهایی زن

برنامه ای از سازمان رهایی زن

از شبکه تلویزیون ماهواره ای کانال

یک، جمعه ها 17:30 به وقت تهران

باز پخش، شنبه ها 17:30 به وقت

تهران

پیام گیر: 8633 754 (717)001

مگیرد، صدای فریاد زنانی باشیم که بخارط خشونت دست به خودسوزی و یا مورد قتل های ناموسی قرار میگیرند و در دل آن جامعه‌ی اسلامزده‌ی که خشونت بر زن طبق قانون های شرعی و مذهبی مورد تایید و تصویب است به همه این نابرابری‌ها و ستم بر زنان اعتراض کنیم.

- با ظهور پدیده احمدی نژاد و افزایش موج سرکوب و جدا سازی‌های جنسیتی- مبارزات زنان از چه کانالهایی و در چه ابعادی جریان دارد؟

با شروع انتخابات متاسفانه یکبار دیگر بخشی از فعالین جنبش زنان و فمنیست‌های اسلامی بیانیه‌ای صادر کردند بنام همبستگی و اتحاد زنان با ریاست جمهوری آینده و بار دیگه جنبش زنان را به توهمندی و انحراف کشاندند و کانون ما در آن زمان رسالت خودمن را ایفا کردیم و بیانیه‌ای صادر و مخالفت خودمن را با این نوع سازشکاری‌ها اعلام کردیم تا جامعه را متوجه کنیم که تنها راه رهایی زنان، در گروه اعتراضات سوسياليستی زنان و مردان آزادیخواه صورت خواهد گرفت و بعد از انتخابات ریاست جمهوری و به قول شما ظهور پدیده احمدی نژاد از نظر من در تاریخ 33 ساله‌ی جمهوری اسلامی این چهره، یک چهره‌ی جدیدی نیست، اگر کمی به حافظه‌ی تاریخی مون رجوع کنیم در اویل انقلاب هم بخارط

افرادی چون رفسنجانی و صانعی و ... دلخوش بودند و جنبش زنان را به انحراف کشاندند، ما این ضرورت، نیاز و خلاء را در جامعه احساس کردیم تا بسیاری از زنان رادیکال جامعه در یک ظرف و حول محور خواست‌های واقعی و بدون هرگونه مماثلتی با حاکمان و فلان آخوند، در ایران فعالیت‌های خودمن رو شروع کردیم.

ما در عرصه‌ی زنان و کودکان فعالیت‌های بسیاری انجام دادم از تجمعات جلوی قوه قضاییه و سازمان ملل در اعتراض به اعدام کبری رحمنیپور، نازنین فاتحی و فاطمه حقیقت پژوه، علیه جنگ و حمله نظامی در جلوی سازمان ملل، سازماندهی تجمعات اعتراض زنان در میدان 7 تیر و پارک لاله و دانشجو، برگزاری همایش های 8 مارس و 25 نوامبر روز جهانی خشونت علیه زنان، برگزاری روزهای جهانی کودک، برگزاری کلاس‌های آموزش خانواده‌ها علیه کودک آزاری و همکاری با یونیسف و تلاش برای جلوگیری از اعدام کودکان و ... و ما سعی کردیم فعالیت‌های خودمن را در پایین ترین و جنوبی ترین محله‌های زندگی و بخش‌آ حضور در بین زنان کارگر که از ستم مضاف و استثمار بیشتری در رنج هستند فعالیت کنیم و این کانون تمامی پتانسیل و انرژی خودمن رو گذاشت تا صدای اعتراض زنانی باشد که از خشونت‌های خانگی در رنج هستند، صدای

صاحبه‌ی مینو همتی با شاره رضایی فعال جنبش زنان

دگربار 8 مارس روز جهانی زن فرا رسید و مناسبتی دست داد تا مروری بر مبارزات زنان برای رهایی از چنگال قوانین قرون وسطائی رژیم اسلامی بنماییم

در این راستا مایلیم به تاریخچه تاسیس و فعالیتهای کانون دفاع از حقوق زنان و کودکان بپردازیم.

- با سلام شاره رضایی از موسسین کانون دفاع از حقوق زنان و کودکان تهران و سردبیر نشریه کانون، لطف کنید ضمن معرفی فعالیتهای خود مختصری از این تاریخچه را با بینندگان ما سهیم شوید.

با سلام ، قبل از هرچیز پیش‌بینی فرارسیدن 8 مارس روز اعتراض به نابرابری‌ها و ستم بر زنان رو به شما و تمام بینندگان و خوانندگان محترم تبریک میگم.

من شاره رضایی دبیر، سردبیر نشریه و موسس کانون دفاع از حقوق زنان و کودکان ایران(تهران) هستم، کانون از سال 1384 شمسی عملأً فعالیت‌های خودمن رو شروع کرد، این کانون یک نهاد مردمی است که در برپایه مطالبات رادیکال و خواسته‌های تمام و کمال و به حق زنان و کودکان بنا نهاده شد.

در آن برده از زمان بخشی از فعالین جنبش زنان دلخوش بودند به

و رتبه و یا بر سر رنگ مشکی یا خاکستری مانتو چانه زنی می کنند یکی نیست، دانشجویان و دانش آموزانی که حجاب نه میگن و توی خیابان به وحشی ترین شکل ممکن توی خیابان توسط او باش اسلامی بر روی آسفالت های خیابان کشیده میشه ولی باز هم فریاد میزنه و کوتاه نمی پاد و مطالبات واقعی و حقوق انسانی خودش رو طلب می کنه و این ها بخشی از جامعه زنان هستند و قطعا باید اینها باهم متحد بشوند و رژیم را پس بزنند.

از هم جدا نیستند، زنان بخشی از طبقه ای کارگری و دانشجویان رو تشکیل میدهند و نمی شود رهایی جامعه پیوستن و اتحاد تمامی این جنبش ها گره خورده است، دختران و پسران دانش آموز یا دانشجویی که در همان جامعه ای به ظاهر اسلامی چشم باز کردند بدنیال حقوق و آزادی های فردی خودشون هستند و هرگز خواست های کسانی مثل زهرا رهنورد و بسیاری از فمنیست های اسلامی که بر سر قدرت طلبی و کسب فلان کرسی و تسخیر فلان مقام

روسری و حجاب، بر روی زنان اسید می پاشیدند و موج اعدام های دهه 60 که شاید در تاریخ بی سابقه است نشان دهنده شدت سرکوب است و ریشه ها و پایه های جمهوری اسلامی با سرکوب و خفغان بنا شده و همیشگی بوده، به نظر من حکومت تنها بنا به شرایط و حفظ موقعیت و نظام حکومت، چهره هایی به ظاهر موجه تر امثال خاتمی را از آستینش علم میکند ولی میبینم با تمام امیدی بخشی از فعالین جنبش زنان به این سید خندان داشتند نه تنها قدمی برای احقاق حقوق زنان تصویب نشد حتی شاهد سرکوب اعتراضات دانشجویی و قتل عام دانشجویان در کوی دانشگاه ها بودیم.

ولی با تمام این سرکوب ها مبارزات زنان و حضور فعال زنان معتبرض رادیکال و سوسیالیست در جامعه وجود داشته و اگر چه بنا به شرایط جامعه و عدم توازن قوا فعالیت ها در قالب و شکل های گوناگون صورت میگیرد ولی این اعتراضات همانند رودخانه ای در بستر زیرین جامعه در جریان است.

- نقش فعالین دانشجویی و دانش آموزی در مقابله با تعرضات رژیم اسلامی به حقوق اجتماعی و فردی زنان را چگونه ارزیابی میکنید؟

به نظر من جنبش زنان به تمامی دیگر جنبش ها گره خورده ، به اعتراضات و انقلابات کارگری، به

زنده باد ۸ مارس روز جهانی زن

**زنده باد 8 مارس
روز جهانی زن**

تظاهرات

بمناسبت روز جهانی زن
از طرف کمیته 8 مارس در گوتبرگ

زمان: پنجشنبه، 8 مارس
 ساعت: ۵:۳۰ دقیقه بعد ازظهر
مکان: تجمع در گوستاو
آدولف توریت، Adolf torget
سینه راهیمیان بطرف
پوتاپلاتسن Götaplatsen

همه انسانها آزادیخواه و
برابری طلب را به شرکت در
در این تظاهرات فرامی خوانیم.

سازمان رهایی زن - گوتبرگ

تلفن تماس: 0739241383

**زنده باد 8 مارس روز جهانی زن
March 8 international women's day**

روز اعتراض به نابرابری ها و ستم بر زنان

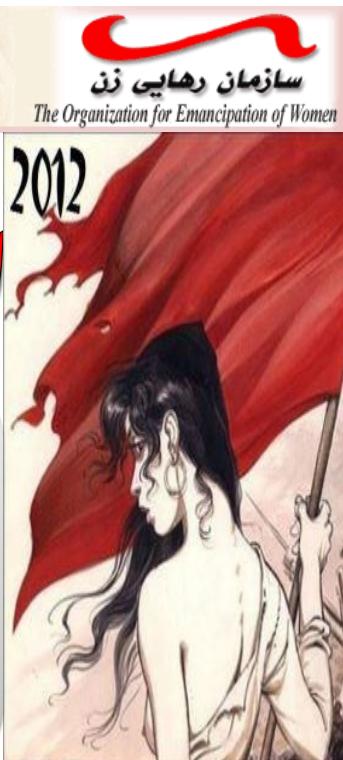
سازمان رهایی زن به مناسبت 8 مارس روز جهانی زن در
کلن مراسمی برگزار میکند

موضوع سخنرانی: **8 مارس و جبیش زنان در ایران** سخنران:
فعال جبیش زنان **شواره رضایی**

اجرای سخنرانی: توسط هنرمند تنابر **مرجان نقیه**
پذیرایی: شام و نوشیدنی همراه با رقص و موزیک

مکان: **Melchiorstr.3, 50670 Köln** زمان: **10.03.2012**
ساعت: **18** تلفن تماس: **01774012682** لادن داور

از همه زنان و مردان آزادیخواه و برابری طلب دعوت میشود تا در مراسم
گرامی داشت 8 مارس شرکت کنند

- گرامی داشت 8 مارس در سراسر
ایران به چه اشکالی میتواند برگزار
شود؟

بنا به موقعیت ها و شرایط موجود و
خصوصاً بعد از حضور سبزه ها و
توهماتی که ایجاد کردند و تنها ثمره
آن جز به کشته دادن جوانان و دم
توب بستن جوانان معرض به شرایط
سیاه ایران چیز دیگری در بر نداشت
و بعد از این اتفاقات میبینم که هر
روز و هر روز این حلقة ها تنگ تر

و تنگ تر میشه ولی با تمام این
سرکوب های داشجوى، دستگیری
ها و شکنجه های کارگران و اعدام
ها ، مبارزات و اعتراضات به شکل
های مختلف وجود دارد مثلا در سال
87 کانون یک نمایشگاه عکس با
موضوع و سوژه زنان، بنام "زن و
نوزایی اندیشه " در گرامی داشت
روز 8 مارس برگزار کردیم و این
فشارها برای حفظ حکومت آخوندی
وجود داشته ولی زنان و مردان
آزادیخواه برای رسیدن به برابری و
رهایی کامل از این اسارت دست بر
نخواهند داشت و تنها راه رسیدن به
آزادی و برابری کامل متحد شدن در
زیر پرچم چپ و سوسیالیستی امکان
پذیر خواهد بود.

رهایی زن، معیار رهایی جامعه است